

Publicerad 2016-10-02 22:34 av Orkiden

Något jag blivit.....

Något jag har blivit bra på, att ställa mig upp på nytt om och om igen.

Efter du mina fötter slagit undan, ett sådant invariant mönster som lagrats in i mitt medvetande samtidigt utan mitt medvetande...

För mönstret mig följer, utan att jag ser eller hinner ta skydd i tid och otid i hela mitt liv...

Mitt hjärta är stort av kärlek, men lika stort av ömmande för de svaga och behövda.

Som om jag är osynligt märkt, för de vanliga...

Men för de andra, syns jag på mils avstånd...

Jag är väldigt social och glad tjej med glimten i ögat, den tjejen som märks i rummet...

Har alltid vart jag än varit, lyst upp och får alla andra att må bra...

Men det jag känner och hur jag mår, kan ingen se eller pejla av de koderna för jag ler och skrattar och för mig väl i olika sammanhang ...

Men har alltid känns mig rotlös, ett maskrosbarn...

Har skapat fin familj, men ändå känns det som om jag har svårt att komma till ro riktigt på min insida...

Jag vet att alla inte kan vara från den ljusa sidan, några måste vara från den mörka för att förstå och hjälpa de som hjälpen behöver...

Mina vägar korsade mer kyla än värme, men det är värmen som format mig...

Det är den jag dig skänker, när kylan dig når fram...

Orkiden

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Orkiden med Poeter.se id #81193 innehar upphovsrätten